

HA ÉDESEDIK AZ ECET

Juharág hajlik homlokomra,
méhtől rezeg a némaság.
Kutyám fordult szemmel hever,
napnak tárja békés hasát.
Hangyaraj birkózik egy maggal,
fölöttük fátyolos legyek
kefélgetik prizmás szemük
egy szivárványos üvegen.

Idyll, — bontja szét lusta szárnyát
gondolatom. Szirupos lével
körülzúdít, fanyar gyümölcsöt,
s szájamig ér a sűrű béke.
Hiába emelem fejem,
torkomba csordul. Fulladok.
Csolnakot, lassú süllyedésben.
beszívnak a mézes habok.

Gyanakvóbb minden szeretőnél,
tüzeesebb, mint a tűz: Iszony,
ki rólam nézted a jelent,
mint szörny a jáki templomon,
ki ettél tányéromból, háltál
ágyamban, hol vagy, Hűtelen?
Ki szakított le köldökömről,
hová zuhantál hirtelen?

A rézsisak visszakerült,
honnan lehullt, templomtoronyra,
s ha én is feledem az éjt,
mikor csillagát földre dobta,
ki mondja el nekik, a pólyák
taván akik most rengenek,
ha én is térden bámulom,
hogy magot görget egy sereg

hangya, s — arcom a nap felé —
táncot kezdek — még friss! — a hanton,
és feledékeny testemet
hunyt szemmel a csókba zuhantom,
ha édesedik az ecet,
amit a kor a számba töltött,
ki hagyja rájuk örökül
a Szót, ha nem én, nem a költő?